

Arrest

nr. 226 774 van 27 september 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. VAN VRECKOM
Rue des Brasseurs 30
1400 NIVELLES

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van staatloze nationaliteit te zijn, op 7 juni 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 9 mei 2019 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 juli 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 augustus 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat L. BUEKENHOUT loco advocaat H. VAN VRECKOM en van advocaat E. WILLEMS, die loco advocaten C. DECORDIER & T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 18 mei 2016 dient de verzoekende partij een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) in.

1.2. Op 9 mei 2019 wordt de onder punt 1.1. vermelde aanvraag onontvankelijk verklaard. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 18.05.2016 + aanvullingen d.d. 01.03.2017, 12.04.2018, 01.08.2018, 21.01.2019, 22.02.2019 en 07.03.2019 werd ingediend door :

T., M. (..) (R.R.: xxxxxxxxxxxx)

nationaliteit: Statenloos

geboren te Bethlehem op 18.08.1993

adres: (..)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn eerste asielaanvraag werd afgesloten op 10.02.2014 met een weigering van vluchtelingenstatus en van subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verbleef tot 24.03.2014 illegaal in België. Zijn tweede asielaanvraag werd afgesloten op 17.04.2014 met een beslissing weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Betrokkene verkoos opnieuw geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verbleef tot 07.07.2014 illegaal op het grondgebied. Zijn derde asielaanvraag werd afgesloten op 29.09.2014 met een beslissing 'beroep verworpen' door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Opnieuw verkoos betrokkene om geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en hij verbleef tot 27.07.2015 illegaal op het grondgebied. Zijn vierde en laatste asielaanvraag werd afgesloten op 12.03.2018 met een beslissing weigering van vluchtelingenstatus en van weigering subsidiaire bescherming door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. De duur van de procedures – namelijk iets meer dan 2 jaar en 4 maanden voor de eerste, minder dan een maand voor de tweede, iets meer dan 2 maanden voor de derde en iets minder dan 2 jaar en 8 maanden - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Het statuut van staatloze op zich, toegekend middels een vonnis van de Rechtbank van Eerste Aanleg te Brussel d.d. 19.04.2016, kan niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid. Ook staatlozen zijn onderworpen aan de vreemdelingenreglementering. Betrokkene meent dat hij omwille van zijn staatloosheid onmogelijk zou kunnen terugkeren naar de Westelijke Jordaanoever om aldaar zijn aanvraag in te dienen. Echter, betrokkene legt hier geen enkel bewijs van voor. Het loutere feit dat betrokkene erkend werd als staatloze betekent inderdaad dat betrokkene naar Belgisch recht geen nationaliteit heeft maar dit betekent niet dat betrokkene geen recht meer zou hebben op verblijf in zijn land van gewoonlijk verblijf of er niet meer zou worden toegelaten. Betrokkene toont dit op geen enkele wijze aan. Betrokkene toont niet aan dat hij de nodige stappen heeft ondernomen om te achterhalen of hij niet meer zou kunnen verblijven op de Westelijke Jordaanoever. Bijgevolg kan de enkelvoudige omstandigheid zijnde de erkenning als staatloze niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid daar niet op voldoende wijze aannemelijk gemaakt wordt dat betrokkene zich niet zou kunnen begeven naar de Westelijke Jordaanoever teneinde van daaruit de aanvraag tot machtiging in te dienen. De loutere bewering dat er stappen werden gemaakt tegenover de Jordaanse ambassade maar dat de Jordaanse Ambassade nooit positief zou geantwoord hebben kan tevens niet weerhouden worden als een buitengewone omstandigheid. Betrokkene dient met concrete bewijzen te komen dat hij in de onmogelijkheid zou zijn om terug te keren naar de Westelijke Jordaanoever. Er zijn verschillende mogelijkheden voor Palestijnen om terug te keren naar de Westelijke Jordaanoever. Ten eerste kan aan de Israëlische autoriteiten toestemming gevraagd worden om Palestina binnen te mogen. Met dit akkoord dienen ze dan via Jordanië Palestina binnen te komen. De tweede optie is ruwweg hetzelfde zonder tussenkomst van de Israëli's. Betrokkene kan mogelijks naar Jordanië reizen en kan over land Palestina betreden. Kortom, er bestaan mogelijkheden maar betrokkene toont niet aan dat hij de nodige stappen heeft ondernomen om zo terug te kunnen naar de Westelijke Jordaanoever. Het is aan betrokkene om het nodige te doen en te bewijzen dat hij onmogelijk terug zou kunnen keren.

De aanvulling d.d. 01.03.2017 meent dat 'l'Ambassade de Belgique compétente pour les demandes de visa introduites par des ressortissants palestiniens qui sont originaires de Palestine est le Consulat

général de Belgique à Jérusalem'. Deze stelling blijkt echter niet te kloppen. Contactname met het consulaat te Jeruzalem toont aan dat Palestijnen die afkomstig zijn van de Westelijke Jordaanoever zich kunnen aanbieden bij het VFS te Ramallah. Deze informatie werd toegevoegd aan het administratief dossier van betrokkene. Deze informatie is tevens raadpleegbaar op: <https://jerusalem.diplomatie.belgium.be/en/travel-to-belgium/visa>. Daar staat duidelijk te lezen dat 'Applicants residing in the West Bank or in Gaza have to apply for their visa at the Belgium Visa Application Centre in Ramallah or in Gaza (as of July 1st, 2015): www.Belgiumvisa-Palestineterritory.com.' Met andere woorden de hele uiteenzetting dat betrokkene zich onmogelijk naar Jeruzalem kan begeven daar hij geen 'permis spécial' zou kunnen bekomen doet niets ter zake daar betrokkene zich niet naar Jeruzalem dient te begeven maar perfect zijn aanvraag kan indienen in Ramallah. Deze elementen kunnen aldus niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. De advocaat van betrokkene verwijst verder ook nog naar een vonnis van de Arbeidsrechtbank van Brussel d.d. 12.12.2016, naar een vonnis van de Eerste Rechtbank van Charleroi d.d. 05.01.2018, naar een arrest van het Hof van Beroep van Bergen d.d. 15.05.2018 omdat de situatie van de betrokkene gelijkaardig zou zijn aan de situatie waarin deze arresten zijn geveld. Het is echter aan de verzoeker om deze overeenkomsten aan te tonen tussen zijn eigen situatie en de situatie waarvan hij beweert dat ze vergelijkbaar is (Raad van State arrest 97.866 van 13/07/2001). Men kan er immers niet zonder meer van uitgaan dat de omstandigheden waarin verzoeker verkeert analoog (of commensurabel) zijn met degene waaraan hij refereert.

In de aanvraag 9bis wordt verder nog verwezen naar de hangende asielprocedure en het zogenaamde gevaar om terug te keren naar Palestina gezien zijn seksuele geaardheid. We dienen op te merken dat ook de element niet aanvaard kan worden als een buitengewone omstandigheid. De asielprocedure is ondertussen afgesloten en betrokkene heeft het CGVS er niet kunnen van overtuigen daadwerkelijk homoseksueel te zijn (cf. beslissing CGVS d.d. 09.03.2018 pagina 2 en verder). Bovendien voegt betrokkene geen enkel nieuw, persoonlijk element toe aan de elementen die hij reeds tijdens zijn asielprocedure naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. De aanvraag kan in het land van gewoonlijk verblijf gebeuren.

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. In zijn arrest dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

De advocaat van betrokkene meent verder nog dat betrokkene geen banden meer zou hebben met een andere staat waar hij een duurzaam of legaal verblijf zou kunnen bekomen. Wij dienen nogmaals te stellen dat betrokkene niet aantoont dat hij geen verblijfsrecht meer zou hebben, of niet zou kunnen bekomen op de Westelijke Jordaanoever. Een gebied waar zijn ouders en zijn familie nog steeds zouden verblijven. Ook dit element kan aldus niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

Betrokkene zou zich tevens ingeschreven hebben aan de VUB waar hij een bachelor Handelsingenieur zou volgen. Ook dit element kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Betrokkene toont niet aan waarom dit hem zou beletten om tijdelijk terug te keren en aldaar zijn aanvraag in te dienen. Bovendien merken wij op dat indien betrokkene een verblijfsvergunning wenst te verkrijgen omdat hij alhier wenst te studeren dient hij hiertoe de nodige vergunningen via de geijkte weg aan te vragen.

Tot slot; in de aanvraag 9bis en de aanvullingen wordt niet specifiek verwezen naar de arresten van het Grondwettelijk Hof van 2009 en 2012. Toch vinden wij wel dat de advocaat hiernaar impliciet verwijst

door te stellen dat zijn cliënt zijn nationaliteit op onvrijwillige wijze verloren heeft én geen andere banden zou hebben met een andere staat waar hij een duurzaam en legaal verblijf zou kunnen bekomen. Wij willen volledigheidshalve opmerken dat wij wel degelijk rekening houden met de arresten van het Grondwettelijk Hof. We merken echter op dat het Grondwettelijk Hof zich in de bedoelde arresten slechts heeft uitgesproken over de erkende staatlozen van wie wordt vastgesteld dat zij buiten hun wil hun nationaliteit hebben verloren én 'die aantonen dat zij geen wettige en duurzame verblijfstitel kunnen verkrijgen in een andere Staat waarmee zij banden hebben' (GwH 11 januari 2012, nr. 1/2012, B.1.). Betrokkene toont echter niet aan dat hij geen wettige en duurzame verblijfstitel zou hebben of kunnen bekomen op de Westelijke Jordaanoever (supra) zodat er aldus geen sprake kan zijn van enige discriminatie.

De overige elementen met betrekking tot de integratie van mijnheer - nl. dat betrokkene sedert 2011 in België verblijft, dat hij zowel Nederlandse als Franse lessen heeft gevolgd, dat hij hiervan ook certificaten heeft bekomen, dat hij een opleiding boekhouden heeft gevolgd, dat hij getuigenverklaringen kan voorleggen, dat hij zich ingeschreven heeft bij het COOVI en dat hij ingeschreven was voor het schooljaar 2016-2017 voor boekhouden, dat zijn buitenlands diploma gelijkwaardig werd gesteld met een diploma secundair onderwijs alhier in Vlaanderen en Brussel, dat hij zich ingeschreven zou hebben bij de mutualiteit, dat hij hier een appartement huurt en dat hij werkbereid zou zijn - hebben betrekking op de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

"V. UITEENZETTING VAN HET ENIG MIDDEL

Kennelijke appreciatiefout en schending van:

- De artikelen 9bis en 62 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen (hierna, "VW");
- artikelen 1 tot 4 en 7 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna, "Handvest");
- De artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (hierna, "EVRM");
- de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van de bestuurshandelingen;
- de algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur en het zorgvuldigheidsbeginsel en het proportionaliteitsbeginsel;

1. In rechte

Artikel 9bis, §1, 1ste lid VW stelt vast:

« § 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. »

Volgens de Raad van State "Les circonstances exceptionnelles visées par l'article 9 alinéa 3 de la loi du 15 décembre 1980 (...) ne sont pas des circonstances de force majeure; mais celles qui rendent difficile le retour de l'étranger dans son pays d'origine ou dans son pays où il est autorisé au séjour pour demander l'autorisation visée" (zie o.a. een arrest van 20 juni 2000, n°88076).

"Une règle d'administration prudente exige que l'autorité apprécie la proportionnalité entre, d'une part, le but et les effets de la démarche administrative prescrite par l'alinéa 2 de la disposition (en l'occurrence l'article 9), et d'autre part, leur accomplissement plus ou moins aisé dans les cas individuels et les inconvénients inhérents à son accomplissement, tout spécialement les risques auxquels la sécurité des requérants et l'intégrité de leur vie familiale serait exposée s'ils s'y soumettaient" (R.v.S, n°58869, 11ème chambre, 01/04/1996, R.D.E 1996, p. 742).

De uitzonderlijke omstandigheden dienen in het licht van het proportionaliteitsbeginsel nagekeken te worden. Conform dit beginsel moet men van de vreemdeling geen terugkeer naar zijn land van herkomst eisen indien dit voor hem grote moeilijkheden zou betekenen en indien het voordeel hiervan voor de Belgische staat minder belangrijk zou zijn.

Artikel 3 EVRM stelt: "Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen." Deze absolute wetsbepaling verplicht dat er een zorgvuldige onderzoek wordt gevoerd van de situatie van de vreemdeling in geval van terugkeer naar

zijn land van herkomst (EHRM, MSS c. Belgique et Grèce, 21 januari 2011 Y c. Russie, 4 december 2008 ; Saadi c. Italië, 28 februari 2008 ; Vilvarajah et autres c. Royaume-Uni, 30 oktober 1991 ; Cruz Varas et autres c. Suède, 20 maart 1991; zie ook RvV nr 138 942 van 20 februari 2015).

Artikelen 1 tot 4 van het Handvest stellen:

"Artikel 1

Menselijke waardigheid

De menselijke waardigheid is onschendbaar. Zij moet worden geëerbiedigd en beschermd.

Artikel 2

Recht op leven

1. Eenieder heeft recht op leven.

2. Niemand wordt tot de doodstraf veroordeeld of terechtgesteld.

Artikel 3

Recht op menselijke integriteit

1. Eenieder heeft recht op lichamelijke en geestelijke integriteit.

2. In het kader van de geneeskunde en de biologie moeten met name worden nageleefd:

. de vrije en geïnformeerde toestemming van de betrokkene, volgens de bij de wet bepaalde regels,

. het verbod van eugenetische praktijken, met name die welke selectie van personen tot doel hebben,

. het verbod om het menselijk lichaam en bestanddelen daarvan als zodanig als bron van financieel voordeel aan te wenden,

. het verbod van het reproductief klonen van mensen.

Artikel 4

Verbod van foltering en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen

Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. »

Artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie:

Eerbiediging van het privéleven en het familie- en gezinsleven

Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn communicatie.

Artikel 8 van het EVRM:

"1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

De vereiste van artikel 8 van het EVRM heeft te maken met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België', § 83) en aangezien dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RVS 22 december 2010, nr. 210.029, is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad van State heeft al duidelijk gesteld dat volgens artikel 62 Vreemdelingenwet en artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van de bestuurshandelingen een passende en afdoende motivering in feite en in rechte vereisen. Deze motieven moeten bovendien uitdrukkelijk worden vermeld op de beslissing (formele motivering): <la motivation doit être adéquate et le contrôle s'étend à cette adéquation, c'est-à-dire l'exactitude, l'admissibilité et les pertinence des motifs » (RvS, 25 avril 2002, n° 105.385). Deze motivering moet rekening houden met de elementen van het dossier in het geheel en hierop antwoorden op pertinente wijze zodat de eiser de redenering en de draagwijdte van de akte kan begrijpen: "que la décision fasse apparaître de façon claire et non équivoque le raisonnement de son auteur afin de permettre au destinataire de la décision de comprendre les justifications de celle-ci et, le cas échéant, de pouvoir la contester dans le cadre d'un recours et, à la juridiction compétente, d'exercer son contrôle à ce sujet» (RvV n° 100 300 van 29 maart

2013), en ook "en omettant de se prononcer sur le contenu des différents éléments précités, la partie défenderesse a failli à son obligation de motivation formelle." (RvV nr 95 594 van 22 januari 2013).

De administratieve rechtsbeginselen van goed bestuur en zorgvuldigheid verplichten de overheden om zich zorgvuldig te informeren om een beslissing te nemen (RvV nr. 115 993 van 19 december 2013). De Raad van State heeft de zorgvuldigheidsplicht als volgt omschreven : « veiller avant d'arrêter une décision, à recueillir toutes les données utiles de l'espèce et de les examiner soigneusement, afin de prendre une décision en pleine et entière connaissance de cause » (RvS, 23 februari, 1966, n°58.328) ; « [procéder] a un examen complet et particulier des données de l'espèce, avant de prendre une décision » (RvS, 31 mei 1979, n°19.671) ; «le devoir de minutie ressortit aux principes généraux de bonne administration et oblige l'autorité à procéder à une recherche minutieuse des faits, à récolter les renseignements nécessaires à la prise de décision et à prendre en considération tous les éléments du dossier, afin qu'elle puisse prendre sa décision en pleine connaissance de cause et après avoir raisonnablement apprécié tous les éléments utiles à la résolution du cas d'espèce » (RvS nr 220.622 van 17 september 2012).

Het evenredigheidsbeginsel is een eis voor adequaatheid, tussen de middelen die door de overheid worden gebruikt en het doel dat zij nastreeft:

« Une règle d'administration prudente exige que l'autorité apprécie la proportionnalité entre, d'une part, le but et les effets de la démarche administrative prescrite par l'alinéa 2 de la disposition et d'autre part, leur accomplissement plus ou moins aisée dans les cas individuels et les inconvénients inhérents à son accomplissement, tout spécialement les risques auxquels la sécurité des requérants et l'intégrité de leur vie familiale serait exposées s'ils s'y soumettaient » (C.E., n°58.869, 11ème chambre, 01/04/1996, R.D.E.1996, p.742; n°103.146 ; voy. aussi RvS nr 211.254 du 22 février 2011).

2. In casu

2.1 Eerste onderdeel

De bestreden beslissing vormt een kennelijke appreciatiefout en schending van artikel 9bis VW en van de motiveringsplichten daar verwerende partij de ingeroepen buitengewone omstandigheden van verzoeker toetst aan het criterium van overmacht of "onmogelijkheid" om terug te keren alhoewel artikel 9bis VW enkel moeilijke omstandigheden viseert.

De Raad van State heeft meermaals herhaald dat:

"Les circonstances exceptionnelles visées par l'article 9 alinéa 3 de la loi du 15 décembre 1980 (...) ne sont pas des circonstances de force majeure; mais celles qui rendent difficile le retour de l'étranger dans son pays d'origine ou dans son pays où il est autorisé au séjour pour demander l'autorisation visée"

Vrije vertaling: "De buitengewone omstandigheden als bedoeld in artikel 9, lid 3, van de wet van 15 december 1980 (...) zijn geen omstandigheden van overmacht, maar omstandigheden die het voor de vreemdeling moeilijk maken om terug te keren naar zijn land van herkomst of naar zijn land waar hij mag verblijven om de betrokken vergunning aan te vragen".(eigen onderstreping)

Door het enkel verwijzen naar het feit dat verzoeker "de onmogelijkheid om terug te keren" niet zou hebben bewezen, schendt verwerende partij de draagwijdte van artikel 9bis VW en de motiveringsplichten.

De beslissing moet vernietigd worden.

2.2 Tweede onderdeel

De bestreden beslissing vormt een schending van de motiveringsplichten en van de algemene administratieve beginselen van behoorlijk bestuur daar ze geen volledige en afdoende lezing heeft gemaakt van de aanvraag van verzoeker en van zijn aanvullende brieven.

Verwerende partij is van oordeel dat verzoeker niet "de nodige stappen heeft ondernomen om te achterhalen of hij niet meer zou kunnen verblijven op de Westelijke Jordaanoever".

Verzoekende partij heeft nochtans bewezen dat hij zich fysiek noch tot de Westelijke Jordaanoever, noch tot de Israëlische gebieden kon wenden, wat impliceert dat hij ook daar niet kan verblijven.

Verzoekende partij heeft aangetoond de nodige stappen te hebben gedaan met de Jordaanse Ambassade om een laissez-passer te krijgen of een ander middel om naar zijn regio van herkomst terug te keren. De Jordaanse ambassade heeft bevestigd dat zolang verzoeker geen Belgische verblijfstitel zou hebben, het onmogelijk zou zijn om naar Jordanië te reizen (stuk 3). Voor verwerende partij kan dit niet worden weerhouden als een buitengewone omstandigheid.

Deze standpunt is tegenstrijdig omdat verwerende partij zelf de Jordaanse Overheden identificeert als "tussenpersoon" om Palestina binnen te mogen. De twee mogelijkheden van verwerende partij die zouden aantonen dat verzoeker wel naar zijn land van herkomst kan terugkeren impliceren de tussenkomst van de Jordaanse Ambassade. De Jordaanse Ambassade heeft duidelijk en klaarblijkelijk voor het specifiek geval van verzoekende partij laten weten dat ze niets kunnen doen.

Verzoekende partij kan dus niet terugkeren naar zijn land van herkomst.

Verzoekende partij heeft persoonlijke en concrete stappen ondernomen met de Jordaanse Ambassade en zijn specifieke situatie uitgelegd, namelijk het uitleggen van de documenten die hij in bezit heeft enz. waar verwerende partij zich enkel op algemene informatie stoelt, zonder rekening te houden met de specifieke situatie van verzoeker en bijgevolg de vaststellingen van de Jordaanse Ambassade die de situatie van verzoeker heeft onderzocht niet op een geldige wijze kan tegenspreken of weerleggen. De motivering van de beslissing is bijgevolg tegenstrijdig, niet geïndividualiseerd, niet in overeenstemming met de inhoud van de aanvraag, met het dossier van verzoekende partij en de omstandigheden van onderhavig geval en toont een gebrek aan zorgvuldigheid aan. De bestreden beslissing moet worden vernietigd.

2.3 Derde onderdeel

Daarwaar verwerende partij inroept dat verzoeker zich niet specifiek tot Jerusalem moet wenden maar ook stappen in Ramallah kan doen en dat verzoekende partij bijgevolg in gebreke blijft aan te tonen dat hij zich in buitengewone omstandigheden bevindt, schendt verwerende partij de motiveringsplichten en het beginsel van zorgvuldigheid omdat verzoeker aangetoond heeft dat hij zich nergens, noch in Jerusalem, noch in de gebieden beheerst door de Palestijnse Autoriteiten kan wenden omdat hij geen toegang tot deze grondgebieden krijgt, en dus ook niet tot Ramallah. Verzoekende partij heeft duidelijk in zijn aanvraag aangetoond dat hij niet kan reizen omdat hij staatloos is en de nodige documenten niet heeft. De motivering is niet passend en niet afdoende. De beslissing moet vernietigd worden.

2.4 Vierde onderdeel

Verwerende partij is van oordeel dat de arresten van het Grondwettelijk Hof van 2009 en 2012 op verzoekers' situatie niet toegepast kunnen worden omdat hij niet zou hebben aangetoond dat hij geen wettige of duurzame verblijfstitel zou hebben of kunnen bekomen op de Westelijke Jordaanoever. Deze motivering schendt de motiveringsplichten en het zorgvuldigheidsbeginsel daar het niet in overeenstemming is met het dossier van verzoeker waarin hij aangetoond heeft dat hij geen verblijfsrecht kan bekomen omdat hij zich fysiek in de onmogelijkheid bevindt om naar zijn regio van herkomst terug te keren. Er moet concreet worden nagegaan als de staatloze van een "wettige of duurzame verblijfstitel" in zijn regio van herkomst kan genieten en dit is in casu niet het geval. Zou verzoekende partij een verblijfstitel in de Westelijke Jordaanoever hebben, wat niet wordt bewezen, dat moet er worden vastgesteld dat hij dit verblijfstitel concreet niet kan gebruiken omdat hij zich fysiek niet in zijn regio van herkomst kan wenden. Verwerende partij doet een partiele lezing van de arresten van het Grondwettelijk Hof. De bestreden beslissing moet vernietigd worden.

2.5 Vijfde onderdeel

De bestreden beslissing schendt het artikel 3 EVRM en de artikelen 1 tot 4 van het Handvest en de motiveringsplichten daar de situatie waarin verzoeker zich bevindt sinds jaren overeenkomt met een onmenselijke en vernederende behandeling.

In tegenstelling tot wat verwerende partij meent, is verzoekers' ingeroepen schending van artikel 3 EVRM geen "algemene bewering" maar een concrete vaststelling: Verzoeker wordt verplicht illegaal op het Belgische grondgebied te verblijven terwijl hij zich manifest nergens anders legaal kan vestigen en kan dezelfde aanvraag niet in het land van gewoonlijk verblijf indienen. Verzoeker, staatloos, bevindt zich in de onmogelijkheid om zich naar een ander land waarmee hij banden zou hebben te wenden en verblijf illegaal in België, 3 jaren na de erkenning van zijn staatloosheid.

De Rechtbank van Eerste Aanleg van Brussel heeft verwerende partij veroordeeld tot het toekennen van een verblijfsrecht aan een staatloos persoon aangezien de onmogelijkheid om het Belgisch grondgebied te verlaten en de precarie situatie waarin ze in België moest leven:

« (...) qu'il ne dispose de la possibilité de se rendre en Irak au vu de la situation dans ce pays (voir notamment document émanant du SPF intérieur du 16 mai 2006 relevant les difficultés d'un retour dans ce pays » ;

Attendu que nonobstant cette impossibilité de quitter le territoire, M. se voit contraint de continuer à vivre en Belgique dans une situation très précaire ;

Qu'en effet, s'il ne peut effectivement faire l'objet d'un éloignement du territoire (bien qu'il lui ait été demandé de donner suite à l'ordre de quitter le territoire), il est contraint de vivre dans l'illégalité sans possibilité de subvenir à ses besoins via un travail déclaré, de bénéficier de l'aide sociale (il ne perçoit depuis 2003 qu'une aide matérielle), ou encore aller et venir librement;

Que sa situation apparait donc assimilable à celle d'un réfugié sur orbite ;

Que la circonstance que cette situation perdure participe au caractère inhumain et dégradant de la s

Qu'il convient par conséquent de faire droit à la demande ;

Que celle-ci n'excède pas les limites du provisoire, M. ... sollicitant la délivrance d'un titre de provisoire de séjour dans l'attente de la décision qui sera rendue par le Conseil d'Etat suite au recours en suspension et annulation introduit par lui à l'encontre de la décision d'irrecevabilité »

Vrije vertaling: (...) dat hij niet de gelegenheid heeft naar Irak te gaan aangezien de situatie in dit land (zie met name het document van het SPF-interieur van 16 mei 2006 over de moeilijkheden van een terugkeer naar dit land);

Overwegende dat, ondanks deze onmogelijkheid om het grondgebied te verlaten, de heer gedwongen is in een zeer precare situatie in België te blijven wonen;

Dat, als hij inderdaad niet uit het gebied kan worden gezet (hoewel hem is gevraagd zich te houden aan het bevel om het gebied te verlaten), hij in het land moet wonen, illegaal en zonder de mogelijkheid om te voorzien in zijn behoeften door verklaard werk, of door te genieten van sociale bijstand (sinds 2003 heeft hij alleen materiële hulp ontvangen), of om vrij te komen en gaan;

Dat zijn situatie dus vergelijkbaar lijkt met die van een vluchteling « en orbite »;

Dat het feit dat deze situatie voortduurt bijdraagt tot de onmenselijke en vernederende aard van de situatie en de urgentie benadrukt om er een einde aan te maken;

Dat de aanvraag daarom moet worden gegrond verklaard;

Dat deze de limieten van de voorlopige verordening niet overschrijdt, M.... met het verdoek om afgifte van een titel van voorlopig verblijf in afwachting van het besluit dat door de Raad van State moet worden genomen naar aanleiding van het beroep in schorsing en nietigverklaring van het niet-ontvankelijkheidsbesluit

In een andere beschikking van 7 juni 2007, heeft de Rechtbank Eerste Aanleg van Brussel, zetelend in kort geding, ook geoordeeld dat:

« Comme cela résulte des jugements du 24 octobre 2006 reconnaissant aux demandeurs le statut d'apatride, ces derniers avaient fait, avant de se voir reconnaître le statut d'apatride, diverses démarches auprès de l'Ambassade d'Azerbaïdjan afin de pouvoir rentrer dans leur pays. Toutes ces démarches sont demeurées vaines de telles sorte que les demandeurs n'ont jamais pu obtenir de titre de voyage afin de regagner leur pays d'origine.

Étant à présent apatrides, les demandeurs sont dans l'impossibilité d'obtenir un titre de voyage et de quitter la Belgique mais doivent continuer à vivre dans une situation de précarité dans la mesure où ils ne bénéficient que d'une aide matérielle minimum et sont dans l'incapacité de travailler afin de subvenir à leur besoin. Ils peuvent en outre être arrêtés à tout moment.

Leur situation apparaît donc assimilable à celle d'un réfugié sur orbite. Le fait que cette situation perdure à présent depuis de nombreux mois participe au caractère inhumain et dégradant de la situation et accentue l'urgence qu'il y a à y mettre fin »

Vrije vertaling: « Zoals blijkt uit het arrest van 24 oktober 2006 houdende erkenning van het statuut van staatloze, hadden deze, voordat ze het statuut van staatloze kregen, verschillende demarches gedaan bij de Ambassade van Azerbeïdzjan om naar hun land terug te keren. Al deze stappen waren niet succesvol, zodat de aanvragers nooit een reisdocument konden krijgen om naar hun land van herkomst terug te keren.

Nu ze stateloos zijn, kunnen aanvragers geen reisdocument verkrijgen en België verlaten, maar moeten ze in een precare situatie blijven leven, in zoverre dat ze slechts een minimum aan materiële hulp ontvangen en niet in kunnen werken om aan hun behoeften te voldoen. Ze kunnen ook op elk moment worden van hun vrijheid beroofd.

Hun situatie lijkt dus vergelijkbaar met die van een vluchteling "en orbite". Het feit dat deze situatie al vele maanden aan de gang is, draagt nu bij tot de onmenselijke en vernederende aard van de situatie en benadrukt de noodzaak om er een einde aan te maken. »

In de zaak GIAMA, dergelijk situatie werd aangegeven ten aanzien van artikel 3 EVRM. De Raad van State heeft geoordeeld dat een bevel om het grondgebied te verlaten strijdig is met artikel 3EVRM betekend aan een erkende staatloos waarvan Dienst Vreemdelingenzaken wist dat hij het grondgebied niet kon verlaten om terug te keren naar haar «land van herkomst» (RvS, n° 75896, 23 september 1998).

Het arrest benadrukt

« Considérant que le requérant prend un moyen unique de la violation de l'article 3 de la Convention de sauvegarde des droits de l'homme et des libertés fondamentales dans lequel il fait valoir en substance qu'il n'est pas en mesure de se procurer un passeport ou des documents de voyage dès lors qu'il est apatride [...] que la partie adverse n'a accompli aucune démarche envers les autorités étrangères pour tenter d'établir la nationalité éventuelle du concluant ou lui procurer un titre de voyage ou son admission dans un pays tiers" ; "que tout en constatant l'impasse de la situation, elle a continué à délivrer au requérant des ordres à quitter le territoire que ni le requérant ni elle-même n'étaient en mesure d'exécuter : qu'elle ainsi contraint le requérant à vivre dans la clandestinité en le privant de subvenir à ses besoins dans l'attente d'une solution qu'il a été le seul à chercher ; qu'exiger (son) départ du

territoire beige équivaut pour la partie adverse a le condamner à vivre ailleurs dans les mêmes conditions inhumaines et dégradantes qu'il subies aujourd'hui en Belgique »

Vrije vertaling: Aangezien het feit dat de aanvrager een unieke middel neemt van de schending van artikel 3 van het EVRM waarin hij stelt dat hij niet in staat is een paspoort of reisdocument te verkrijgen daar hij staatloos is [...] dat de andere partij geen demarches heeft gedaan ten aandien van buitenlandse autoriteiten om te proberen om het even welke nationaliteit te vestigen of hem een reisdocument te verkrijgen of zijn overdracht naar een derde land "" dat, alhoewel ze de impasse opmerken van de situatie, bleef ze de aanvrager bevelen te geven om het gebied te verlaten dat verzoeker noch zelf noch met help van tegenpartij kon uitvoeren: dat tegenpartij dan ook de aanvrager gedwongen heeft om in clandestiniteit en door hem een steun aan zijn fundamentele behoeften te ontkennen in afwachting van een oplossing waarvan hij de enige op zoek was; dat het eisen van (zijn) vertrek van het Belgische grondgebied overeenkomt met hem te veroordelen tot elders in dezelfde onmenselijke en vernederende omstandigheden te leven dan deze in de welke hij vandaag in België leeft»

De Raad van State heeft geoordeeld dat het feit dat de belanghebbende in een onwettelijk situatie werd geplaatst en behouden « alors que le délégué du Ministre de l'intérieur savait, en le prenant, que le requérant ne pouvait se rendre régulièrement dans un autre pays, même celui dont il est originaire » (vrije vertaling : alhoewel de afgevaardigde van de minister van Binnenlandse Zaken wist, met het nemen daarvan, dat de aanvrager niet regelmatig naar een ander land kon gaan, zelfs naar zijn land van herkomst) een onmenselijk en vernederende behandeling vormt. -

In casu bevindt verzoekende partij is dezelfde situatie en is het ook dringend om een einde te maken aan deze onmenselijke et vernederende behandeling. Hij bevindt zich dus is een situatie van « réfugié en orbite »5 verplicht rond te dwalen van land tot land als België hem geen toelating geeft tot verblijf. Dit vormt een onmenselijke en vernederende behandeling.

De bestreden beslissing moet vernietigd worden.

2.6 ZESDE ONDERDEEL

De bestreden beslissing schendt het artikel 8 EVRM en het artikel 7 van het Handvest en het proportionaliteitsbeginsel.

Ten eerste moet er vastgesteld worden dat de bestreden beslissing de artikelen 8 EVRM en 7 van het Handvest schenden daar verzoekers' fundamentele recht op eerbiediging van zijn privé-en familielevens niet wordt nageleefd.

Verzoeker is verplicht, alhoewel hij geen andere mogelijkheid heeft, om illegaal op het Belgisch grondgebied te verblijven. Hij is dus geconfronteerd op een dagelijks risico om van zijn vrijheid beroven te worden voor een onbepaalde duur. Dit vormt een schending van het recht op vrije verkeer, namelijk voor iemand die zich in de onmogelijkheid bevindt om enig gevolg te geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten en die zich op het Belgisch grondgebied gevestigd heeft en hier zijn privéleven heeft opgebouwd sinds 2011.

Verzoeker heeft geen toegang tot vormingen, tot sociale hulp of tot eenieder burgerlijk recht die aan zijn basisbehoeften antwoordt terwijl hij verplicht is op het Belgisch grondgebied te verblijven. Verwerende partij tolereert hem hier terwijl ze hem niet kunnen uitwijzen naar een ander land.

Bovendien kan verzoeker geen opleidingen volgen, wordt belemmerd in zijn vrij verkeer en is in de onzekerheid geplaatst om telkens gearresteerd te worden en in een gesloten centrum geplaatst te worden daar hij illegaal op het grondgebied verblijft. Zelfs als verwerende partij hem daarna toch zal vrijlaten omdat een uitwijzing niet mogelijk is kan een dergelijke detentie uren duren.

Aan iemand die in dergelijke situatie verkeert zijn zijn fundamentele rechten niet gewaarborgd.

De Rechtbank van Eerste Aanleg van Henegouwen, division Charleroi heeft in een vonnis van 5 januari 2018 geoordeeld dat (RG: 17/199/A) :

(...)

Vrije vertaling. Volgens de Rechtbank, verzoekster, door zijn statuut van staatloze, bevindt zich in de onmogelijkheid om een verblijfstitel te bekomen en België te verlaten, de Belgische Staat spreekt deze analyse niet tegen;

Door deze situatie is verzoekster verplicht om in constante illegaliteit te leven omwille van haar verblijf op het Belgische grondgebied;

Dergelijke situatie belemmert haar in de uitoefening van activiteiten die deelnemen aan een persoonlijke ontplooiing en aan de menselijke waardigheid (vormingen volgen, werken, een familie opbouwen, vrijkomen en gaan);

Anderszins, verzoekster is dagelijks blootgesteld aan vrijheidsberovingen omwille van haar aanwezigheid op het Belgisch grondgebied, en de illegaliteit van deze aanwezigheid;

De Rechtbank is van mening dat dergelijke situatie en zijn inschrijving in de duur, verzoekster belemmeren te leven in overeenstemming met de menselijke waardigheid en dat dergelijke behandeling vernederende en onmenselijk is;

Op basis van deze vaststelling en zonder dat men de voorwaarden van het Grondwettelijk Hof en het Hof van Cassatie moeten analyseren, is het gerechtvaardigd om verzoekster te machtigen op het Grondgebied te verblijven;

De bestreden beslissing schendt artikel 8 EVRM en artikel 7 van het Handvest en moet vervolgens vernietigd worden.

Ten tweede schendt de bestreden beslissing het proportionaliteitsbeginsel en de motiveringsplichten gelezen in combinatie met artikel 8 EVRM en artikel 7 van het Handvest daar verwerende partij niet aantoonde een concrete belangenafwegingen voor verzoekers' specifieke situatie te hebben gedaan en met verzoekers' specifieke situatie rekening te hebben gehouden.

Verzoeker verblijft op het grondgebied sinds 2011 waarvan een groot deel in legaal verblijf en een ander groot deel in overmacht om het grondgebied te verlaten. Verzoeker heeft zijn situatie constant geprobeerd te regulariseren en heeft de nodige stappen gedaan.

Verwerende partij blijft in gebreke aan te tonen dat de belangen van verzoeker getoetst werden aan de belangen van de Belgische staat en dat deze belangenafweging leidt tot de conclusie dat verzoekende partij naar zijn land van herkomst zou moeten terugkeren om dezelfde aanvraag in te dienen. De motivering van verwerende partij is daaromtrent niet geïndividualiseerd en stereotypisch.

De beslissing moet vernietigd worden."

2.2. De formele motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een 'afdoende' wijze. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628, RvS 30 mei 2006, nr. 159.298, RvS 12 januari 2007, nr. 166.608, RvS 15 februari 2007, nr. 167.848, RvS 26 juni 2007, nr. 172.777). Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is. In casu geeft de bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan de beslissing is genomen. In de motieven van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de bestreden beslissing een motivering in feite, met name dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom verzoekende partij de aanvraag niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Waar verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

2.4. De Raad benadrukt dat het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toelaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126 520). De

keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het proportionaliteitsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen.

2.5. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en het proportionaliteitsbeginsel wordt onderzocht in het licht van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

(...)”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden waarvan sprake in artikel 9bis van de vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te verkrijgen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond was om verzoekende partij een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, diende de verwerende partij na te gaan of verzoekers aanvraag wel regelmatig was ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

De vreemdeling moet klaar en duidelijk in zijn aanvraag vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoekende partij heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in het land van oorsprong heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

2.6. Verzoekende partij kan vooreerst niet gevolgd worden waar zij in een eerste onderdeel van het enig middel betoogt dat de verwerende partij het begrip “*buitengewone omstandigheden*” te eng zou geïnterpreteerd hebben. De Raad benadrukt hierbij dat het aan de aanvrager toekomt om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat. Nazicht van de aanvraag van verzoekende partij leert dat verzoekende partij daarin zelf stelde dat het voor haar “*onmogelijk*” is om terug te keren naar Palestina. De verwerende partij heeft in de bestreden beslissing niet anders gedaan dan dit argument te beantwoorden door vast te stellen dat de ingeroepen “*onmogelijkheid*” niet aangetoond is en dat wel degelijk blijkt dat verzoekende partij terug kan naar de Westelijke Jordaanoever om aldaar haar aanvraag in te dienen. Bijgevolg heeft de verwerende partij – volledig binnen haar beoordelingsbevoegdheid in het kader van artikel 9bis van de vreemdelingenwet – geoordeeld dat het aangevoerde argument inzake de onmogelijkheid tot terugkeer niet kan weerhouden worden als buitengewone omstandigheid die de verzoekende partij verhindert de aanvraag in het land van gewoonlijk verblijf in te dienen.

Het eerste onderdeel van het enig middel is ongegrond.

2.7. In een tweede onderdeel betoogt de verzoekende partij in essentie dat zij wel degelijk bewezen heeft dat zij zich fysiek niet tot de Westelijke Jordaanoever noch tot de Israëlische gebieden kon wenden, wat impliceert dat zij daar ook niet kan verblijven. Uit stuk 3 gevoegd aan het verzoekschrift blijkt dat de Jordaanse ambassade bevestigd heeft dat het onmogelijk is naar Jordanië te reizen zolang zij geen Belgische verblijfstitel heeft. Verwerende partij identificeert de Jordaanse overheden zelf als tussenpersoon om naar Palestina te reizen. De twee geopperde mogelijkheden impliceren immers de tussenkomst van de Jordaanse ambassade.

2.8. Uit nazicht van het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij in de aanvulling van haar aanvraag op 1 augustus 2018 erop gewezen heeft dat zij “*in de onmogelijkheid (is) om terug te keren naar zijn “land” van herkomst. Stappen werden gemaakt tegenover de Jordaanse Ambassade om te weten als Meneer T. (...) langs Jordanië eventueel kon terugreizen. De Jordaanse Ambassade heeft nooit positief geantwoord.*”

In de bestreden beslissing motiveert de verwerende partij als volgt: “*Betrokkene toont niet aan dat hij de nodige stappen heeft ondernomen om te achterhalen of hij niet meer zou kunnen verblijven op de Westelijke Jordaanoever. Bijgevolg kan de enkelvoudige omstandigheid zijnde de erkenning als staatloze niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid daar niet op voldoende wijze aannemelijk gemaakt wordt dat betrokkene zich niet zou kunnen begeven naar de Westelijke Jordaanoever teneinde van daaruit de aanvraag tot machtiging in te dienen. De loutere bewering dat er stappen werden gemaakt tegenover de Jordaanse ambassade maar dat de Jordaanse Ambassade nooit positief zou geantwoord hebben kan tevens niet weerhouden worden als een buitengewone omstandigheid. Betrokkene dient met concrete bewijzen te komen dat hij in de onmogelijkheid zou zijn om terug te keren naar de Westelijke Jordaanoever. Er zijn verschillende mogelijkheden voor Palestijnen om terug te keren naar de Westelijke Jordaanoever. Ten eerste kan aan de Israëlische autoriteiten toestemming gevraagd worden om Palestina binnen te mogen. Met dit akkoord dienen ze dan via Jordanië Palestina binnen te komen. De tweede optie is ruwweg hetzelfde zonder tussenkomst van de Israël’s. Betrokkene kan mogelijks naar Jordanië reizen en kan over land Palestina betreden. Kortom, er bestaan mogelijkheden maar betrokkene toont niet aan dat hij de nodige stappen heeft ondernomen om zo terug te kunnen naar de Westelijke Jordaanoever. Het is aan betrokkene om het nodige te doen en te bewijzen dat hij onmogelijk terug zou kunnen keren.*”

Wat betreft de mogelijkheid om terug te keren naar de Westelijke Jordaanoever heeft de verwerende partij er aldus op gewezen dat er twee opties zijn voor verzoekende partij:

- enerzijds, met toestemming van de Israëlische autoriteiten via Jordanië naar Palestina reizen
- anderzijds via Jordanië zonder tussenkomst van de Israëlische autoriteiten naar Palestina reizen.

Uit e-mailverkeer met de Jordaanse ambassade in België blijkt dat de verzoekende partij gevraagd heeft op welke manier zij een visumaanvraag kan doen voor België in Jordanië en op welke manier zij via Jordanië terug kan naar de Westelijke Jordaanoever (mail van 3 mei 2018). De ambassade vraagt

daarop over welk reisdocument verzoekende partij beschikt (mail van 9 mei 2018). Per mail van 11 mei 2018 wordt geantwoord dat verzoekende partij thans over volgende documenten beschikt:

- vervallen paspoort
- geboortecertificaat
- identiteitskaart

Op 16 mei 2018 wordt door de ambassade gevraagd wat de nationaliteit is van verzoekende partij, waarbij op dezelfde dag gereageerd wordt dat verzoekende partij staatloos is. Op 1 augustus 2018 wordt nog een herinneringsmail gestuurd met de verduidelijking dat verzoekende partij een Palestijnse identiteitskaart bezit. Op 3 augustus 2018 reageert de ambassade als volgt:

"If Mr. T. (...) holds a Belgian travel document, he can come to the Embassy with his document and Belgian residence card. Both should be valid for 6 months. He can apply for a visa at the Embassy and then he will need to wait to see if his application is approved or not. Please bear in mind that this process may take between 2-6 weeks" (eigen vertaling: Als Mr. T. in bezit is van een Belgisch reisdocument, dan kan hij naar de ambassade komen met dit document en zijn Belgische verblijfskaart. Beiden moeten zes maanden geldig zijn. Hij kan dan een visumaanvraag doen op de ambassade en moet dan wachten op de beslissing omtrent zijn aanvraag. Houd er rekening mee dat dit twee tot zes weken kan duren.)

Op 3 augustus wordt meegedeeld aan de ambassade dat verzoekende partij niet in bezit is van een Belgisch reisdocument noch een verblijfsvergunning.

Op 8 augustus reageert de ambassade stellende:

"Unfortunately, without a valid travel document, Mr. T. will not be able to travel to Jordan. We therefore recommend that he renew his passport as he will not be able to enter Jordan with an expired passport." (eigen vertaling: Spijtig genoeg kan de heer T. zonder geldig reisdocument niet reizen naar Jordanië. We bevelen daarom aan dat hij zijn paspoort vernieuwd aangezien hij Jordanië niet zal kunnen binnenkomen met een vervallen paspoort.)

In tegenstelling tot wat verzoekende partij aldus voorhoudt, kan uit het e-mailbericht van de Jordaanse ambassade geenszins blijken dat verzoekende partij niet kan reizen naar Jordanië. Immers wijst de Jordaanse ambassade erop dat zij – nu zij niet in bezit is van een geldig reisdocument – zij haar vervallen paspoort moet hernieuwen om te reizen naar Jordanië. Er blijkt aldus niet dat - indien verzoekende partij haar Palestijns paspoort vernieuwd (uit de eigen aanvraag van verzoekende partij, meer bepaald de aanvulling van 1 maart 2017, blijkt dat er een Palestijnse vertegenwoordiging is in Brussel zodat geenszins blijkt dat verzoekende partij haar paspoort niet zou kunnen vernieuwen) - zij zich niet zou kunnen begeven naar Jordanië om van daaruit over land Palestina (in casu de Westelijke Jordaanoever) te betreden.

Zoals ook blijkt uit de eerste asielaanvraag van verzoekende partij verklaarde zij vanuit Palestina met haar Palestijns paspoort visumvrij naar Jordanië gereisd te hebben. De Raad ziet niet in, nu verzoekende partij niet aantoont dat zij met haar vernieuwd Palestijns paspoort niet naar Jordanië kan reizen, zij met dit paspoort de Westelijke Jordaanoever niet opnieuw zou kunnen bereiken.

Verzoekende partij maakt met haar betoog aldus niet aannemelijk dat zij niet terug kan reizen naar de Westelijke Jordaanoever en dat de beoordeling van de verwerende partij dienaangaande kennelijk onredelijk is.

Verder maakt de verzoekende partij met haar betoog ook geenszins aannemelijk dat de andere optie, met name met toestemming van de Israëlische autoriteiten via Jordanië naar Palestina reizen, foutief is. Het bericht van de vertegenwoordiging van Palestina te Brussel van 31 december 2016 waarin gesteld wordt dat het voor de Palestijnse inwoners bijzonder moeilijk is om een speciaal toelatingsbewijs te krijgen van het Israëlisch leger om zich te begeven naar Jeruzalem kan niet anderszins doen besluiten. Immers, zoals de verwerende partij er terecht op wijst in de bestreden beslissing, is dit in casu niet dienstig nu van verzoekende partij niet verwacht wordt dat zij zich begeeft naar Jeruzalem aangezien zij haar aanvraag tot verblijf kan indienen in Ramallah (in de Westelijke Jordaanoever). Verzoekende partij hoeft aldus geen toestemming te bekomen om zich te begeven naar Jeruzalem om aldaar haar aanvraag in te dienen. Zij toont met dit betoog aldus geenszins aan dat de Israëlische autoriteiten haar als inwoner van Palestina (in casu de Westelijke Jordaanoever) niet zullen toelaten te reizen via Jordanië om de Westelijke Jordaanoever te bereiken, alwaar zij haar aanvraag kan indienen.

2.9. Verzoekende partij slaagt er met haar betoog geenszins in de beide opties om terug te keren naar de Westelijke Jordaanoever te ontkrachten, zelfs niet één ervan.

2.10. Nu verzoekende partij niet heeft aangetoond dat de motivering dat zij wel degelijk terug kan reizen naar de Westelijke Jordaanoever verkeerd of kennelijk onredelijk is, kan zij ook niet gevolgd worden als zou zij zich niet tot de bevoegde Belgische dienst in Ramallah kunnen wenden om haar aanvraag in te dienen. Het derde onderdeel van het enig middel is dan ook ongegrond.

2.11. Verzoekende partij die in bezit is van een Palestijns paspoort (waarvan overigens niet is aangetoond dat zij dit niet kan laten vernieuwen, cfr. hoger), geboortecertificaat en Palestijnse identiteitskaart toont voorts geenszins aan dat zij niet op legale wijze zou kunnen verblijven in de Westelijke Jordaanoever. Zoals de verwerende partij terecht opmerkt *“Het loutere feit dat betrokkene erkend werd als staatloze betekent inderdaad dat betrokkene naar Belgisch recht geen nationaliteit heeft maar dit betekent niet dat betrokkene geen recht meer zou hebben op verblijf in zijn land van gewoonlijk verblijf of er niet meer zou worden toegelaten. Betrokkene toont dit op geen enkele wijze aan”*. en: *“We merken echter op dat het Grondwettelijk Hof zich in de bedoelde arresten slechts heeft uitgesproken over de erkende staatlozen van wie wordt vastgesteld dat zij buiten hun wil hun nationaliteit hebben verloren én ‘die aantonen dat zij geen wettige en duurzame verblijfstitel kunnen verkrijgen in een andere Staat waarmee zij banden hebben’ (GwH 11 januari 2012, nr. 1/2012, B.1.). Betrokkene toont echter niet aan dat hij geen wettige en duurzame verblijfstitel zou hebben of kunnen bekomen op de Westelijke Jordaanoever (supra) zodat er aldus geen sprake kan zijn van enige discriminatie.”*

De Raad benadrukt dat de enkele erkenning als staatloze geenszins inhoudt dat verzoekende partij automatisch een verblijfsrecht in België verwerft. Zij is onderworpen aan de vreemdelingenwetgeving. Dit vloeit voort uit artikel 98, eerste lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, dat bepaalt, *“De staatloze en zijn familieleden zijn onderworpen aan de algemene reglementering.”* Verzoekende partij is derhalve onderworpen aan artikel 9bis van de vreemdelingenwet, met onder meer de hierin voorziene ontvankelijkheidsvoorwaarde inzake de buitengewone omstandigheden die moet worden vervuld om te kunnen worden gemachtigd tot een verblijf in het Rijk.

Het Staatlozenverdrag kent trouwens ook geen enkel verblijfsrecht toe aan staatlozen van wie het verblijf onregelmatig was op het ogenblik van hun erkenning als staatloze (RvS 26 mei 2004, nr. 131.792). De erkenning als staatloze leidt ook niet automatisch tot een recht op verblijf (RvS 2 februari 2005, nr. 140.054).

Verzoekende partij toont met haar betoog geenszins aan dat zij over geen verblijfsrecht meer beschikt of kan beschikken in de Westelijke Jordaanoever. Zij maakt evenmin aannemelijk dat de verwerende partij een verkeerde lezing geeft aan de arresten van het Grondwettelijk Hof.

Het vierde onderdeel is ongegrond.

2.12. In een vijfde onderdeel betoogt de verzoekende partij dat de beoordeling inzake artikel 3 EVRM verkeerd is nu zij verplicht wordt illegaal in België te verblijven terwijl zij zich nergens anders legaal kan vestigen en haar aanvraag indienen.

Verzoekende partij heeft evenwel, zoals uit de bespreking hoger blijkt, niet aangetoond dat de beoordeling dat zij terug kan naar de Westelijke Jordaanoever om aldaar haar aanvraag in te dienen kennelijk onredelijk of verkeerd is. Zij toont geenszins aan dat zij aldaar geen verblijfsrecht meer heeft of zou kunnen krijgen, noch dat zij zich niet naar daar zou kunnen begeven om haar aanvraag in te dienen. De verwijzing in het verzoekschrift naar diverse rechterlijke uitspraken waarin wordt vastgesteld dat aangetoond is dat de betrokken vreemdeling niet terug kan, is gelet op voorgaande dan ook niet dienstig. Verzoekende partij toont geenszins aan dat zij verplicht wordt op illegale wijze in België te verblijven terwijl zij nergens anders naartoe kan. Een schending van artikel 3 EVRM ligt geenszins voor.

2.13. In een zesde onderdeel betoogt verzoekende partij dat artikel 8 EVRM en artikel 7 van het Handvest alsook het proportionaliteitsbeginsel geschonden zijn. Zij herhaalt nogmaals dat zij gedwongen wordt op illegale wijze haar leven verder te zetten met het risico om van haar vrijheid beroofd te worden. Dit terwijl zij al sinds 2011 een privéleven heeft opgebouwd. Zij heeft geen toegang tot vorming, sociale hulp of tot eender ander welk recht om in haar basisbehoeften te voorzien, dit terwijl zij verplicht is in België te verblijven. Er blijkt geen concrete belangenafweging.

Wat betreft de ingeroepen schending van artikel 8 EVRM heeft de verwerende partij als volgt geoordeeld: *“Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. In zijn arrest dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingsbetwistingen het volgende: “De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen.” Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).*

De advocaat van betrokkene meent verder nog dat betrokkene geen banden meer zou hebben met een andere staat waar hij een duurzaam of legaal verblijf zou kunnen bekomen. Wij dienen nogmaals te stellen dat betrokkene niet aantoonde dat hij geen verblijfsrecht meer zou hebben, of niet zou kunnen bekomen op de Westelijke Jordaanoever. Een gebied waar zijn ouders en zijn familie nog steeds zouden verblijven. Ook dit element kan aldus niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

Betrokkene zou zich tevens ingeschreven hebben aan de VUB waar hij een bachelor Handelsingenieur zou volgen. Ook dit element kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Betrokkene toont niet aan waarom dit hem zou beletten om tijdelijk terug te keren en aldaar zijn aanvraag in te dienen. Bovendien merken wij op dat indien betrokkene een verblijfsvergunning wenst te verkrijgen omdat hij alhier wenst te studeren dient hij hiertoe de nodige vergunningen via de geijkte weg aan te vragen.

(..)

De overige elementen met betrekking tot de integratie van mijnheer - nl. dat betrokkene sedert 2011 in België verblijft, dat hij zowel Nederlandse als Franse lessen heeft gevolgd, dat hij hiervan ook certificaten heeft bekomen, dat hij een opleiding boekhouden heeft gevolgd, dat hij getuigenverklaringen kan voorleggen, dat hij zich ingeschreven heeft bij het COOVI en dat hij ingeschreven was voor het schooljaar 2016-2017 voor boekhouden, dat zijn buitenlands diploma gelijkwaardig werd gesteld met een diploma secundair onderwijs alhier in Vlaanderen en Brussel, dat hij zich ingeschreven zou hebben bij de mutualiteit, dat hij hier een appartement huurt en dat hij werkbereid zou zijn - hebben betrekking op de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.“

De Raad wijst er op dat verzoekende partij illegaal verblijft op het grondgebied en nooit is toegelaten tot enig verblijf. Het loutere gegeven dat zij in afwachting van een beslissing omtrent haar asielaanvragen in België mocht verblijven, doet aan deze vaststelling geen afbreuk.

Er kan derhalve niet worden gesteld dat deze beslissing een inmenging vormt in verzoekers privéleven. Er dient hierbij te worden aangegeven dat het EHRM reeds meermaals heeft aangegeven dat wanneer een vreemdeling in een dergelijke situatie een staat confronteert met een privéleven als een voldongen feit (“fait accompli”) er op deze staat geen uit artikel 8 van het EVRM voortvloeiende positieve verplichting rust op deze vreemdeling toe te laten zich te vestigen. Het EHRM oordeelt dat in regel, vreemdelingen in deze situatie, niet vermogen te verwachten dat hen enig verblijfsrecht zal worden toegestaan (EHRM 3 oktober 2014, nr. 12.738/10, Jeunesse/ Nederland).

Voorliggende zaak kan niet worden vergeleken met zaken waarbij een einde wordt gesteld aan het recht op verblijf van vreemdelingen die door het EHRM worden beschouwd als “gevestigde vreemdelingen”, met andere woorden vreemdelingen die formeel tot een verblijf werden toegelaten (EHRM 30 juni 2015, nr.39.350/13, A.S./ Zwitserland).

In zaken, zoals in de voorliggende, waarbij niet enkel de bescherming van een gezins-/privéleven aan de orde is, doch waar het tevens handelt over een immigratiekwestie, dienen andere gegevens in aanmerking te worden genomen. Het EHRM gaf al aan dat in zaken die ook immigratiekwesties betreffen de mate waarin een gezins-/privéleven zou worden aangetast, de banden in de verdragsstaat, de vraag of er onoverbrugbare obstakels bestaan om een gezins-/privéleven verder te zetten in het land van oorsprong van de vreemdeling en of er redenen bestaan die verband houden met de immigratiecontrole (zoals het feit dat voorheen al inbreuken werden gepleegd tegen de

verblijfswetgeving) of overwegingen inzake de bescherming van de openbare orde in rekening kunnen worden gebracht.

Ook belangrijk bij de te maken afweging is het antwoord op de vraag of een gezins-/privéleven tot stand werd gebracht op het ogenblik dat de betrokken personen reeds wisten dat de verblijfsstatus dusdanig was dat het van meet af aan duidelijk was dat de mogelijkheid tot voortzetting van een gezins-/privéleven in een bepaalde staat precair was. Volgens de vaste rechtspraak van het EHRM zal, indien dit het geval is, slechts in zeer uitzonderlijke gevallen kunnen worden besloten dat de verwijdering van een vreemdeling aanleiding geeft tot een schending van artikel 8 van het EVRM.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij niet aantoont dat in casu sprake is van een uitzonderlijke situatie waardoor haar terugkeer naar de Westelijke Jordaanoever aanleiding kan geven tot een schending van artikel 8 EVRM. Immers wordt nogmaals benadrukt dat de verzoekende partij nooit toegelaten werd tot het Belgische grondgebied en evenmin blijkt dat zij haar privéleven niet kan verder zetten in de Westelijke Jordaanoever. Verzoekende partij die geboren is in 1993 en pas in oktober 2011 naar België is gekomen zodat het duidelijk is dat zij het overgrote deel van haar leven (18 jaar) in de Westelijke Jordaanoever heeft doorgebracht (tegenover zeven jaar en acht maanden - illegaal, minstens precair - in België op het ogenblik van de bestreden beslissing), maakt niet aannemelijk dat zij de draad van haar leven in het herkomstland waarbij mag aangenomen worden dat zij aldaar nog steeds over familie, vrienden en/of kennissen beschikt, niet meer zou kunnen oppikken. Het betoog dat zij niet terug kan naar de Westelijke Jordaanoever en zij aldus in België gedwongen wordt illegaal verder te verblijven met alle gevolgen vandie kan gelet op de bespreking van de vorige middelonderdelen niet overtuigen.

Nu verzoekende partij geen buitengewone omstandigheden heeft aangetoond die het haar bijzonder moeilijk maken om in de Westelijke Jordaanoever haar verblijfsaanvraag in te dienen, komt het haar toe aldaar haar aanspraken op verblijfsrecht te laten gelden.

Verzoekende partij toont met haar betoog geenszins aan dat de verwerende partij – door te oordelen dat de verzoekende partij terug kan naar de Westelijke Jordaanoever om aldaar haar aanvraag in te dienen – artikel 8 EVRM heeft miskend. Zij maakt niet aannemelijk dat de gegeven motivering dienaangaande kennelijk onredelijk of foutief is.

2.14. Een schending van artikel 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. Zij maakt gelet op voorgaande evenmin een schending van artikel 7 van het Handvest of het proportionaliteitsbeginsel aannemelijk.

2.15. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, in al zijn onderdelen ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig september tweeduizend negentien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

S. DE MUYLDER